

Joan Bauerová

Lily a ja

 P R E S S

Lily a já

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Joan Bauerová

Lily a já – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Joan Bauerová

Lily a já

Joan Baueroová

Lily a já

 P R E S S

Copyright © 2020 by Joan Bauer
Illustrations © Miroslav Vomáčka, 2020; © NadzeyaShanchuk / Shutterstock.com
Translation © Eva Kadlecová, 2020
Cover © manushot / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-264-3281-4
ISBN e-knihy 978-80-264-3374-3 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

1

Štěňata

Právě teď je nejdůležitější teplo.

Teplo.

Batolení.

A jídlo.

Ve vrhu „L“ je jich celkem sedm. Některá černá, jiná světlá, béžovožlutá.

Jsou pořád spolu, spí spolu, většinou v jednom chumlu.

Nikoho by ani nenapadlo, že jsou to ta nejlepší z nejlepších.

Aspoň některá. Možná víc než některá.

Všechna jsou stejně velká, až na to maličké béžové. Je nejmenší z vrhu, ale chová se jako největší ze všech.

Štěňata sleduje na monitoru muž jménem Brian. „Zvá-
žili jsme to malé?“

„Ještě ne,“ odpoví mu Christine, která pracuje se ště-
ňaty. „Ale nevěřil bys, kolik toho spořádá.“

„To vidím.“ Brian se dívá, jak se malé štěňátko prodírá
mezi svými bratry a sestrami, aby se dostalo k mateř-
skému mléku. Zasměje se, když si drobeček ukořistí to
nejlepší místo a začne spokojeně sát.

„Něco mi napovídá, že ty se ve světě neztratíš,“ pro-
mluví Brian k obrazovce.

„Uvidíme,“ podotkne Christine.

Třináctiletý chlapec Jordan už viděl novorozená ště-
ňata mockrát, ale nikdy ho to neomrzí. Píše si poznámky
na prezentaci, kterou má mít v létě na kurzu vůdcov-
ských dovedností. Jordan by raději dělal cokoli, než aby
musel přednášet před posluchárnou plnou lidí. Jenže vy-
brali zrovna jeho.

„Je to velká pocta,“ opakuje mu pořád matka.

„Radši bych někomu zaplatil, aby za mě ten den zasko-
čil.“ Jordan na to jen pomyslí a už má stažené hrdlo, jako
by přežvykoval piliny.

Napíše:

Ta nejmenší má kuráž.

Už teď si umí probíjet cestu davem.

Nečeká, až jí pomůže někdo jiný.

Jordan ví, že to může být dobré i špatné, podle okolností. Napíše:

Co je na tom dobrého: Ví, jak uspokojit své potřeby.

Co by mohla být potíž: Mohla by být průbojná až příliš.

Jordan sleduje štěňata v jednom kuse. Přichází se podívat každý den po škole, jak rostou.

Štěňata už otevírají oči. Také ouška se jim otevírají.

Jordan napíše:

Jaké to pro ně asi je?

Teď už vidí?

Teď už slyší?

Na odpovědi je příliš brzy.

Kdo z nich to dokáže?

Kdo ne?

Jordan se vždycky rád přesvědčí, jestli byla jeho tušení správná.

Usmívá se tomu, jak se štěňata plazí, vrtí a narážejí jedno do druhého.

Přisune si židli blíž k obrazovce. Nemá nejlepší zrak.

Ale i tak stále něco vidí.

Vidí toho dost.

2

Olive

*Drahý Čase,
někdy jsi mým přítelem, a jindy mám pocit, že ses rozhodl
jít po mně.*

*Nechápu, jak to, že každý den má stejných čtyřadvacet
hodin, ale některé utečou tak rychle, a jiné člověku připadají,
jako by trvaly měsíc.*

*Nechápu, jak mě vrháš do budoucnosti, když myslím na své
sny.*

*Jak mě stahuješ zpátky do minulosti, když vzpomínám
na to, co skončilo.*

*Proč některé vzpomínky zůstávají tak silné, a jiné mizí,
jako by nikdy nic neznamenal?*

*Proč se poslední hodina ve škole vleče tak pomalu?
Jak to, že si pamatuju odpověď na otázku v písemce ještě
dva dny potom, co jsme ji psali?
Jak to, že někteří lidé dostanou na Zemi méně času než jiní?
Proč mají květiny kratší život než plevele?
Nemohl bys zrovna tenhle měsíc zpomalit každou hodinu,
abych mohla zůstat déle ve svém domě a být déle se svými
kamarády?
Ty jsi Čas. Takže to pro mě můžeš udělat – ne?
Ty jsi tu navěky.
Taky bych si strašně přála mít jednu věc navěky.*

*– Olive Hudsonová,
bývalá šestáčka*

Sny se mění.

To jsem zjistila hodně brzy.

Vytahuju z kapsy list modrého papíru. Napsala jsem na něj:

*Chtěla bych malého pejska, kterého bych brala
všude s sebou.*

Chtěla bych pejska, který nebude utíkat.

Chtěla bych pejska, který nebude hloupý.
Chtěla bych pejska, který už je vychovaný, protože
Maudie by nesnesla bobek v domě.

Maudie je moje velká sestra. Vážně velká – měří totiž přesně sto devadesát jeden centimetr. Je to nejvyšší holka, jakou jsem kdy osobně poznala.

Potřebuju ještě něco doplnit. Uhladím modrý papír a připisuju:

Chtěla bych pejska, který mě bude milovat
v podstatě navěky.

Navěky je pro mě poněkud komplikovaný výraz.

Stojím v kuchyni paní Barnstormerové proti Hyacintě, což je nejrozmažlenější fenka v New Jersey. Dělat společnost Hyacintě je moje každodenní práce, která mi pomáhá našetřit si dost, abych si jednou mohla dovolit vlastního psa. Už jsem si koupila vodítko, obojek, misku na vodu a dvě žvýkácí hračky ve tvaru gorily.

Když máte sen, nemůžete jen čekat, že za vámi přijde sám. Musíte se vybavit něčím hmatatelným, co bude přímo křičet: „Tohle se stane, a basta!“

Tenhle rok jsem chtěla s Hyacintou dělat mnohem víc věcí, jenže její způsob proplouvání životem je živoucím ztělesněním známého rčení „starého psa novým kouskům nenaučíš“. Můj táta o ní říkal, že je „neovladatelná“. Znamenalo to, že se zkrátka nepohne, dokud ona sama nechce.

Dovedu si představit, jaké to je, nechtít se ani pohnout.

Jdu k ledničce pro její speciální krmení – opravdový steak ze svíčkové nakrájený na malé kousíčky. Hyacinta je tak rozmazlená, že očekává krmení z ruky. Dívá se na maso, kterým jí mávám před čenichem. Snížím hlas, aby zněl starší. „Ty to dokážeš.“

Hyacinta čeká.

„Podívej, umět se nakrmit je základní životní dovednost. Budeš pak mít ze všeho mnohem lepší pocit. Získáš si úctu.“ Ochutnám kousek svíčkové a je výborný. Hyacinta zavrčí. Hodím jí kousek masa do lesklé misky a řeknu: „I cesta dlouhá tisíc mil začíná prvním krokem.“

Právě tuhle větu napsala Maudie na plakát, který vyrobila minulý měsíc, když jsme se dozvěděly, že se musíme přestěhovat. Maudie nebyla první, kdo tu větu řekl. Na plakátě jsou dvě dívky, které vypadají jako ona a já –

jedna vysoká, jedna malá – jak se beze strachu vydávají na dlouhou cestu. Má sestra je vynikající malířka. Když něco takového vidíte, velice vás to inspiruje. Aspoň do chvíle, než musíte udělat ten první krok.

Hyacinta sedí na místě. Podrbám ji na krku, jak to má ráda. „Od zítřka tu s tebou bude někdo nový. Já a moje sestra, my totiž musíme –“

Ozve se kap, kap. V kuchyni paní Barnstormerové kape kohoutek. Podívám se na něj a dotknu se multifunkčního nástroje od táty, který nosím na opasku. Odšroubuju kohoutek, rozložím si kleště, utáhnu kroužek a kohoutek vrátím na místo. Kapání ustane.

Ráda opravuju věci.

To mě naučil táta. Je instalatér. Vlastně, *byl* instalatér.

Zemřel před půl rokem, a proto teď bydlím se svou velkou sestrou. Maudie a já jsme se seznámily dva týdny předtím, než táta umřel. Dá se říct, že jako sestry jsme pořád nováčky.

Po tátově smrti jsme měly jeden finanční problém za druhým. Začalo to tím, že tátův největší zákazník zkrachoval a nezaplatil mu za práci, kterou dělal celý rok.

Maudie musela prodat auto.

A pak jsme musely prodat i dům.

Ale potom Maudie sehnala novou práci grafické designérky v reklamní agentuře v části New Jersey, o které nikdo nikdy neslyšel. Jmenuje se Three Bridges a leží tři hodiny cesty od nás.

„Je to dobrá práce,“ řekla mi Maudie, „s báječnými benefity a zdravotním pojištěním. Pomůže nám se zase vzpamatovat.“

Dívám se na modrý papír. Pod větou „Chtěla bych pejska, který mě bude milovat v podstatě navěky“ dopisuju ještě:

A ráda bych upozornila, že tenhle sen má už devatenáct měsíců zpoždění!!

Přidám hned dva vykřičníky, i když paní Coxová, má bývalá angličtinářka v šesté třídě, tvrdila, že má generace používá vykřičníků až příliš mnoho.

Řekla jsem jí na to: „Jak to tak vidím, přes to se moje generace jen tak nepřenese,“ a ona se rozesmála.

Domů si donesu zápisek:

Jeden pes.

Jedna holka.

Kráčejí životem společně.

Co je na tom tak těžkého?

Připojím svoje iniciály: OH!

To jsem já. Olive Hudsonová.

Složím papír a strčím ho zpátky do kapsy. Hyacinta se na mě dívá.

„Tak ahoj, děvče. Kéž bych ti dokázala pomoci nějak víc.“

Vycházím z domu paní Barnstormerové zadními dveřmi a vzpomínám, co mi vždycky říkal táta:

Život nejde vždycky tak, jak si přeješ nebo jak očekáváš, ale to neznamená, že to nemůže být dobrodružství.

Právě v tento okamžik – tedy přesně 21. června odpoledne ve 13.43 – se má touha po dobrodružství rovná nule.

3

Ta nejmenší

Štěňata rostou rychle. Dívat se na ně je jako sledovat video, které někdo přehrává zrychleně.

Ve třech týdnech začnou zkoušet vstát, i když si nejsou tak docela jistá, co si počít se zadníma nohama.

Nejmenší fenka má skvělou rovnováhu. Je první, které se podaří postavit na nohy a neupadnout.

Když to dokáže, vypadá překvapeně.

Ostatní to zkoušejí také, a většinou přitom popadají na zem.

Jordan si zapíše:

Ha! Je to rozený vůdce.

Štěňata se učí sedět a chodit, i když jejich chuze připomíná spíš zakopávání a překulování.

A k tomu piští. Pořád, kamkoli se hnou.

Začnou je učit zvukům.

Troubení aut.

Motory.

Houkačky.

Hrom.

Dětský pláč.

Některá štěňata jsou překvapená, když se zvuky ozvou. Jiná ne.

Tu nejmenší vůbec nevyrušují.

Hrom?

Pokračuje v pití.

Houkačky? Burácení kamionů? Startování letadel?

Dál si klidně hraje s hračkami v pokoji s pelíškem.

Jordan si zapíše:

Nikdy jsem neviděl takhle soustředěné štěně.

Ale bude dost velká, aby mohla pracovat?

Do toho, děvče, koukej vyrůst!

4

Vzpomínky

„Olive!“ To na mě volá Maudie. „Co tam děláš?“

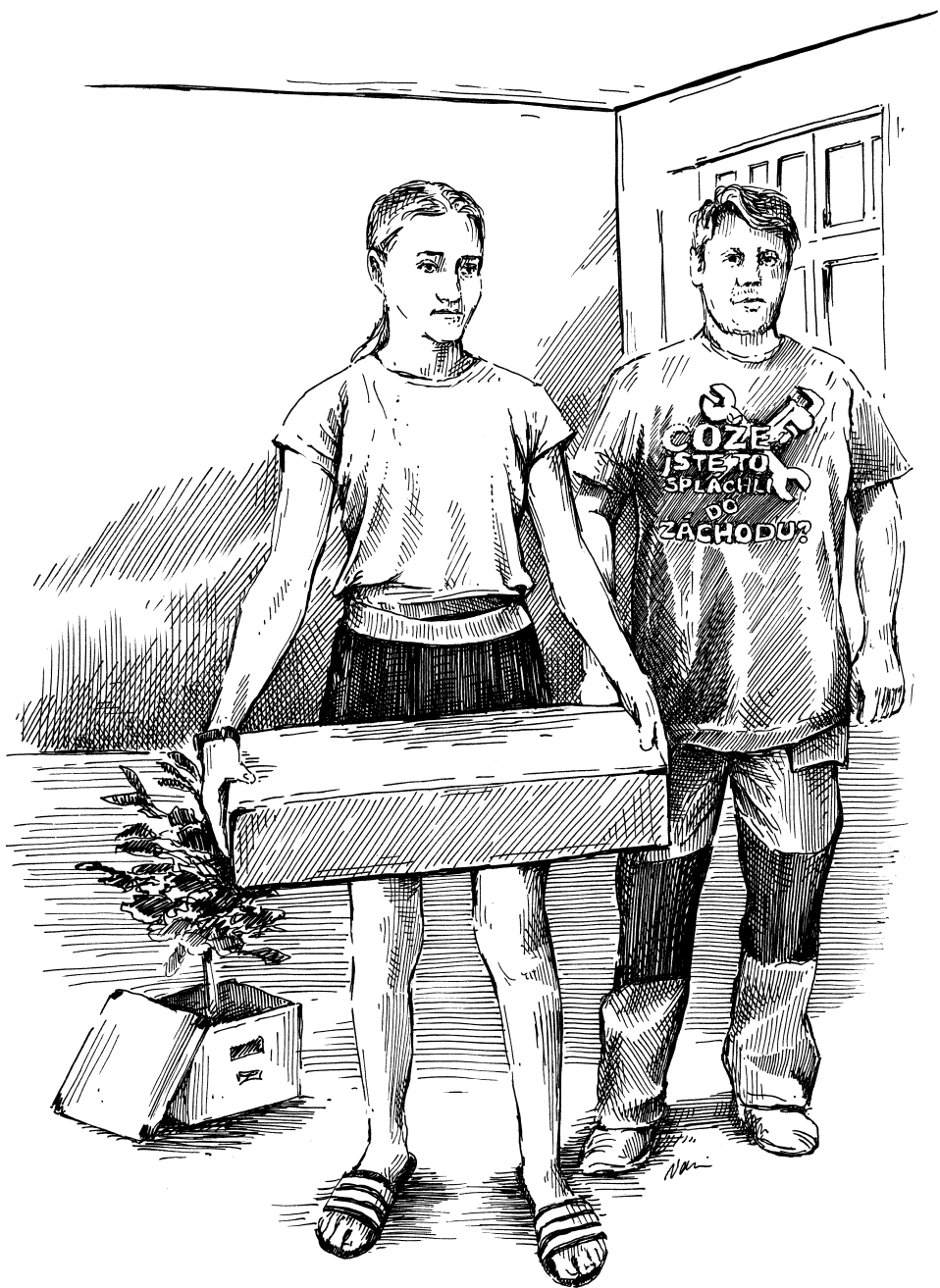
Odpověď na tuhle otázku není zrovna snadné.

Co dělám? Loučím se s prázdným domem.

Co dělám? Stojím ve starém tátově pokoji a mám pocit, jako bych tu nechávala tátu samotného.

V tomhle pokoji jsem nějakou dobu nebyla. Představuju si, že táta stojí vedle mě, má na sobě svoje instala-térské pracovní kalhoty se spoustou kapes a tričko, které jsem mu dala k narozeninám, s nápisem:

COŽE JSTE TO SPLÁCHLI DO ZÁCHODU?

Můj táta, tak jako většina instalatérů, měl rád legraci. Jestli vám můžu poradit, nikdy si nenajímejte úplně seriózního instalatéra.

Moje terapeutka Tess chce, abych si tyhle vzpomínky zapisovala. Později to udělám.

„Olive?“ volá znovu Maudie.

„Balím si věci.“

Křikne na mě: „Na nic dalšího už nemáme místo!“

Píšu na krabici: *Tábor Dnešního Dne – Absolutně nejdůležitější!!!!!!!!!!*

Tábor Dnešního Dne zní jako tábor, kam jedete jen na jeden den – ale není to tak. Jezdí se tam na týden. Je to tábor pro děti, které se potýkají se smrtí někoho, koho milují.

Abych tam jela, napadlo Maudie. „To je jedna z věcí, které o mně musíš vědět,“ řekla. „Když nevím přesně, co si počít, najdu někoho, kdo to ví.“

Než k nám přišla Maudie, bydlela se mnou v našem domě na Pleasant Street babička. Táta byl často v nemocnici. Babička měla takové potíže s kyčlí, že nevyšla po schodech – spala na gauči v obývacíku. Babička mi vždycky říkala: „Jsme malá rodina, ale vynahradíme si to svou urputností.“ Když před domem zastavilo červené

auto a po schodech vyběhla ta fakt vysoká holka, věděla jsem, co to znamená.

Babička se podívala z okna, a i když ji bolel každý krok, který udělala, dostrkala chodítko ke vstupním dveřím, rozrazil je a tu dívku znovu a znovu vroucně objímala. Dívka říkala jen: „Mrzí mě, že jdu tak pozdě, babi. Mrzí mě to!“

„Teď jsi tady,“ odpověděla jí babička.

Maudie došla ke mně a natáhla ruku. „Ty musíš být Olive. Jsem tvoje velká sestra.“

Zvedla jsem oči vysoko, vysoko k její hlavě a řekla: „To teda.“

Smála se jako blázen.

Okamžitě se mi zalíbila.

„No,“ dodala pak, „vždycky jsem chtěla malou sestřičku.“

Já zase vždycky chtěla velkého bráchu, ale říkat to nahlas mi nepřipadalo jako nejlepší způsob, jak zahájit náš vztah, a tak jsem řekla: „Jo.“

Že mám někde velkou sestru, jsem věděla vždycky. Táta měl Maudiinu fotku na nočním stolku. Věděla jsem, že má tmavé vlasy jako já a je výtvarně nadaná. Věděla jsem, že si o ni táta dělá starosti, ale nikdy mi neřekl

proč. Věděla jsem, že je to tátova dcera z prvního manželství, že má narozeniny 16. dubna a že je o šestnáct let starší než já.

Ale kde byla, když jsem vyrůstala – to pro mě bylo záhadou.

Maudie přijela, protože táta dostal rakovinu. Doktoři udělali, co mohli, aby ho vyléčili. Moje naděje stoupaly vysoko jako balonek naplněný heliem. Dvě děti, které jsem znala, měly maminky, které rakovinu porazily. To se přece stává každou chvíli.

Maudie mi řekla: „Hele, neznáme se zrovna moc dobře, ale teď se děje něco důležitého a my to musíme zvládnout spolu. Dobře?“

„Dobře.“

Cítila jsem, jak z ní číší síla.

Namalovala slunečnice, co se natahují ke slunci, a odnesla je tátovi do nemocnice.

Vystríhala praštné tvary z barevného papíru, přilepila je na nástěnku a tu mu dala k posteli. Chodily se na ni dívat i sestry z jiných pater.

Nosila dlouhé košile a legíny a šátky s trásněmi.

Měla pletenou čepici s rolničkou, která jí visela do obličeje.

Měla náušnice, které se roztančily, kdykoli zatřepala hlavou.

Dělala tu nejlepší pizzu na světě.

Táta říkal, že jsou lidé, kteří umějí změnit molekuly každého místa, na které vkročí.

Vnesla do nemocnice život. Klapání jejích bot znělo, jako by byla voják, který mašíruje do války vyzbrojený barvami, štětci a hudbou.

A taky si přinesla kytaru. „Hraješ, vid?“ zeptala se mě.
„Dlouho jsem nehrála.“

„Přines si kytaru. Potřebujeme hudbu!“

Naladit si kytaru podle Maudie mi trvalo celou věčnost. Zabrnkala tón G. „Znáš tuhle?“ A začala zpívat tátovu oblíbenou odrhovačku. Hned jsem se přidala – taky mě ji naučil! Zpívaly jsme spolu.

„Rychleji!“ křikla Maudie a já se jí ze všech sil snažila stačit.

Rychleji.

„Jako bychom zrovna vycucli helium!“ Maudie začala zpívat o oktávu výš.

Smály jsme se a zpívaly.

Maudie křikla: „A velké finále!“ To taky říkával táta. Znamenalo to, že máte zpomalit písničku a dát do toho

prostě všechno. Snažila jsem se napodobit její vybrnkávání, zatímco Maudie hrála doprovod a společně jsme zpívaly.

Vzaly jsme si kytary do nemocnice a zahrály tátovi, který nemohl úplně zpívat s námi, ale pravá noha mu poklepávala mimo rytmus a nahlas se smál. Bylo tak krásné slyšet ho. jak se směje!

Byla jsem si úplně jistá, že Maudie má dost síly i na to, aby z něj tu rakovinu vyhnala.

Jenže neměla.

Tři dny po tátově pohřbu jsem seděla u okna a plakala tak strašně, až mě bolelo břicho. Maudie mi řekla: „Jak si můžeme navzájem nejlíp ukázat, co jsme zač?“ Široce se usmála. „Co kdybys mě vzala na místo, které je pro tebe důležité, které ti připadá krásné – a já tě zase vezmu na to svoje.“

Jaké místo si vlastně vybrat? Napsala jsem si seznam.

Most, přes který jsem už odmalička jezdívala na kole.

Vynikající zmrzlinárna U Francine.

Knihovna.

Gloriín zverimex.

Seznamy jsou bezva, protože vám pomohou otevřít mysl a najít tu nejlepší odpověď. A to se mi taky povedlo.

„Pojedeme do útulku,“ oznámila jsem jí. „Podívat se na psy.“

Zastavili jsme u levného krámků. Koupila jsem tam tři ručníky, protože ručníků nebylo v útulku nikdy dost.

Když jsme přijely, u vchodu stál můj oblíbený hlídač. „Vítej zpátky,“ pozdravil mě.

Podala jsem mu ručníky. „Moc si toho vážíme, slečno.“

Zamířily jsme dozadu podívat se na psy – všech plemen a velikostí. Staré psy, štěňata. Tady je mi krásně. Krásně a smutno, přesně jak jsme o tom mluvili na táboře.

Krásně, protože psi jsou chlupaté zázraky.

Smutno, protože ne každého z těch psů si někdo vezme domů.

Hrály jsme si s teriérkou jménem Dora a nebylo snadné od ní odejít. Pak jsme šly pohladit Oscara, psa velkého jako medvěd s tmavýma očima, které mi říkaly, že ví něco hlubokého.

„Jsem s nimi strašně ráda,“ vyprávěla jsem Maudie. „Chtěla bych mít farmu, aby mohli všude kolem pobíhat psi.“ Maudie vypadala, že ji představa pobíhajících psů znepokojuje. „Ale stačil by mi jeden,“ uklidnila

jsem ji. Zvedla jsem paže a několik psů začalo v tu chvíli štěkat.

„Máš v sobě dar,“ podivila se.

„Vědí, že je miluju. Chodili jsme sem s tátou každý týden.“

Pak byla řada na Maudie. Vzala mě do malého muzea umění uprostřed lesů. Jmenovalo se Dyson Gallery.

„Paní Dysonová byla jedna z mých učitelek umění. Zemřela před několika lety. Její dcery založily tohle muzeum na její počest.“

Byla tam fotografie paní Dysonové a nápis: **VŠICHNI VÍTÁNI. VSTUP ZDARMA.**

To místo jsem si okamžitě zamilovala. Stěny byly vymalované různými barvami – bledě růžovou, zářivě bílou, modrošedou. Bylo na první pohled vidět, že všechno tady, všechno na téhle rodině bylo zvláštní. „Jen se dívej, jak každá místnost přechází do té další,“ upozornila mě Maudie. Vylezly jsme po schodech až ke střešnímu oknu v podkroví. Proudilo jím sluneční světlo. Stěny lemovaly veliké, šťastné obrazy. Mně se nejvíc líbila malba zahrady zahalené do stínu.

„Vidíš ten dotek červené kolem květin u plotu, Olive?“

Přikývla jsem.